

помърнихъ и се наскърбихъ дѣто му сжмъ станжлъ прѣдмѣтъ на съблазнѣ: тая книга не е никакъ ветхарница, и отъ като сжмъ прѣстанжлъ да я четж, станжлъ сжмъ много по-неблагодаренъ. Когато майка ви ви позволява да сѣдите мжничко съсъ мене, мжчѣ се да си надвижъ тжгата; нѣ не знаете колко тя ме надвива когато сжмъ самъ, като ме чювате да пѣжъ като лудъ!»

Дѣтето бѣше излѣзло, и осѣцахъ нѣкое удоволствие да държижъ Библията на ржцѣтъ си, слѣдъ като се признахъ, че безъ нея се усѣцахъ по-зълъ. Струваше ми се като да сжмъ далъ удовлетворенѣ на единъ великодушенъ приятель безправедно докаченъ, да сжмъ се примирилъ съсъ него.

« И азъ те бѣхъ напуснжлъ ли, Боже мой! извикахъ, и се бѣхъ развратилъ ли! И можихъ ли да повѣрувамъ, че безчестниятъ смѣхъ на цинизмътъ, идеше за отчаянѣто на положенѣто ми! »

Изрекохъ тия думи съсъ таквози разиграванѣ на кръвѣта дѣто не могжъ да го искажжъ; сложихъ Библията на единъ столъ, колѣничихъ на земята, да четж, и азъ дѣто толкосъ мжчно заплакувамъ, потжнжхъ у сълзи.

Тѣзи сълзи ми бѣхж хиляди пжтя по-сладки, отъ колкото сѣка скотска радостъ. Осѣцахъ че Богъ се е върнжлъ у мене! Обичяхъ го! окайвахъ се за дѣто сжмъ го расърдилъ, като се упростихъ! И се обричяхъ да не се отдѣлжъ отъ него никоги!

Охъ! колко едно искренно поврѣщанѣ къмъ религијата утѣшава и увеличява разумътъ!

Четохъ и плакахъ по-много отъ единъ чясъ;